

Michael Part

CRISTIANO RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Cristiano Ronaldo: cesta na vrchol

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Michael Part
Cristiano Ronaldo: cesta na vrchol – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

Michael Part
CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

MICHAEL PART

CRISTIANO
RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Táto kniha je venovaná autorovej sestre Tane, bratovi Brianovi a Patrickovi Hasburghovi za odborné vedenie a inšpiráciu. Osobitné poďakovanie patrí Yonatanovi Ginsbergovi za jeho prínos pri vzniku tejto publikácie. Jeho hlboké znalosti istej krásnej hry a láska k nej boli neoceniteľné.

KAPITOLA 1

CRISTIANO RONALDO DOS SANTOS AVEIRO si opláchol tvár trochou vody. Pozrel sa na seba do zrkadla a uškrnul sa. Zhlboka sa nadýchol. Toto bol jeho deň.

Vonku, na Paseo de la Castellana v Madride, bola pozdĺž štadióna Santiaga Bernabéua hustá premávka. Bolo 6. júla 2009 a fanúšikovia čakali celé hodiny, aby získali miesta na udalosť dňa. Všetkých 82 000 sedadiel štadióna sa rýchlo zaplnilo. Tí, ktorí sa nedostali dnu, sledovali tú slávu na veľkoplošných obrazovkách mimo štadióna.

Ľudia boli oblečení v bielych dresoch futbalového klubu Real Madrid. Jeden z najlepších hráčov sveta sa konečne pripojil k ich tímu.

Prednú stranu dresu zaveseného v jeho skrinke zdobil slávny znak Realu Madrid. Na chrbte mal číslo 9. Ako dlho o tejto chvíli sníval? Nepamätal si dobu, kedy by netúžil hrať za Real Madrid. Už keď vyrastal, hovorieval, že zaň chce hrať, a všetci na to vždy: „Kto by nechcel?“

Poobzeral sa okolo seba. Štadión Santiaga Bernabéua. Konečne bol vnútri. S nezmazateľným úsmevom na perách Cristiano zatvoril oči a znova sa zhlboka nadýchol. O chvíľu vyvolajú jeho meno a on prejde trávnikom a vybehne na pódium. To je všetko, čo bude treba urobiť. Vystúpiť po schodoch a povedať, čo je nevyhnutné. Potriasť niekoľkým ľuďom rukou a nechať sa párkrát odfotiť. Na objektívy bol zvyknutý, ale toto bolo iné. Toto bol jeho celoživotný sen, ktorý sa práve stával skutočnosťou.

Lenže sa bál, že ho premôže nervozita. Otočil sa chrbtom k svojej novej skrinke. Vnútri visela kopa retiazok s krížikom. Mal ich celú zbierku, ale tieto boli jeho najobľúbenejšie. Pomaly bol čas ísť.

Cesta na štadión viedla z klubovej kabíny po schodoch dolu, cez krátku chodbu a hore po modrom oceľovom schodisku. Len čo vošiel do chodby, začul

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

skandovanie davu. Keď sa dostal k modrým schodom, bol už rev ohlušujúci.

Toto bol jeho debut a tí, ktorí Realu Madrid velili, chceli, aby bol čo najnapínavejší. Pod schodmi to znelo, ako by na štadióne boli všetci obyvatelia Madridu.

Zostával v tieni a naposledy sa poriadne nadýchol. Potom začal zdolávať schody ako priečky rebrika. Srdce sa mu rozbehlo ako splašené, keď na pódiu zazrel najúžasnejšieho hráča, akého kedy Madrid zažil, Alfreda di Stéfana. *Blondavý šíp!* A hneď vedľa neho jeden z najlepších futbalových hráčov všetkých čias, samotná *Čierna perla* Eusébio – portugalská legenda, ktorú mnohí prirovnávali k Pelému. Boli tu, jeho hrdinovia, čakali *na neho*. Bolo to neskutočné.

Veď bol iba chudobným chlapcom, ktorý sa naučil všetko o krásnej hre v uliciach Madeiry. Ako sa dostal až sem? Ako vystúpil na vrchol futbalového sveta? Zatvoril oči a znova uvidel ostrov svojho detstva: rozbité ulice, chudobné štvrte a futbalové ihriská. Cítil, ako sa k nemu vracia detstvo. Jeho prvá spomienka sa viazala ku kostolu. A na sebe mal modrú a bielu.

KAPITOLA 2

CTIHODNÝ OTEC ANTONIO RODRIGUEZ REBOLA sa pozrel na zoznam krstených na daný deň. Všetky mená už boli odškrtnuté, až na jedno. Pre kostol v Sante Antóniu, situovaný vysoko na kopci, to bol rušný deň a chlapec Aveirovcov, Cristiano Ronaldo, bol posledným čakateľom. Kňaz už by najradšej šiel domov. Pozrel na matku, Mariu Dolores Aveirovú, jej deti a sestru, všetky usadené na jednej z predných drevených lavíc. Nádoba na svätenú vodu bola vytesaná z mramoru tak, aby predstavovala anjela držiaceho otvorenú morskú lastúru, naplnenú posvätenou tekutinou. Doloresina sestra si v krstiteľnici namočila dva prsty a hravo nimi po-

šimrala Dolores na tvári. Obe sa tomu zachichotali. Maličký Cristiano Ronaldo spinkal ako... nuž, ako batola.

Otec Rebola si vyhrnul rukáv a skontroloval hodinky. Krst mal začať o šiestej večer. Boli už dve minúty po šiestej a José Dinis, Cristianov otec, ešte nedorazil. Ani po Fernãovi de Sousovi, Cristianovom kmotrovi, nebolo ani chýru, ani slychu. Dolores cítila, ako sa do nej prepaľujú oči ctihodného otca. Vedela, kde jej manžel a Cristianov kmotor sú, a tiež vedela, že s tým nič nenarobí.

Neďaleko kostola na ihrisku klubu Andorinha práve končil zápas medzi Andorinhou a Ribeirou Bravou. Kapitán tímu, José Fernão Barros de Sousa, Cristianov kmotor, bol na ihrisku. José Dinis, otec malého chlapca, bol tímový kustód. Sedel na lavičke a sledoval hodinky – už teraz synove krstiny nestíhali, ale čo mohol robiť? Zápas sa začal o pol hodiny neskôr. Len dúfal, že rozhodca hru veľmi nenadstaví, a modlil sa k bohu, aby kňaz počkal.

Ctihodný otec Rebola došiel k Dolores. Tá podľa jeho výrazu usúdila, že je nervózny, a tak sa usmiala, aby sa pokúsila uvoľniť napätie.

„Dúfam, že sú váš manžel aj kmotor na ceste.“

„Mali by tu byť každú chvíľu,“ riekla. A dúfala, že sa kňaz nespýta, čo ich zdržalo. Nie každý obyvateľ ostrova Madeira bol taký posadnutý futbalom ako jej rodina. Doloresina sestra sa pozrela na svojho ročného spiaceho synovca. „Cristiano je trpezlivý,“ poznamenala.

Ctihodný otec ju začul a tiež sa na chlapca pozrel. „Voláte ho Cristiano?“ spýtal sa.

„Jeho celé meno je Cristiano Ronaldo,“ vyhlásila Dolores pyšne. „Ronaldo. Po Ronaldovi Reaganovi.“

„Po tom americkom prezidentovi?“ začudoval sa kňaz.

„Áno, ale predtým, než sa stal prezidentom, bol slávnym hercom,“ pripomenula mu Dolores. „Máme ho veľmi radi.“

Otec sa poškrabal na hlave. Dobre vedel, že než sa stal politikom, bol americký prezident hercom.

Dolores sa usmiala. „Milujeme všetky jeho filmy. Keď sa na ne pozeráme, sme šťastní.“

Kňaz sa usmial. „Cristiano Ronaldo,“ zahĺbal sa. „Budúci prezident? Alebo azda dokonca filmová hviezda?“

Ženy sa zachichotali.

Presne o pol siedmej zapískali gummy Fernãovho

auta na malom špinavom parkovisku pri kostole. Vystúpili z neho José Dinis s Fernãom a ponáhľali sa dnu. Pritom si uťahovali kravaty, navliekali saká a zastrkávali biele košele cez modro-biele dresy Andoriny. Obaja muži sa s rešpektom zastavili pri dverách. José Dinis si uhladil vlasy, potom sa zavesil do Fernãa a zaviedol ich do kostola.

Krst Cristiana Ronalda dos Santos Aveira prebehol bez jedinej prekážky. Ctihodný otec Rebola si zhlboka vydýchol. Cristiano ani nepípol. Keď bolo po všetkom, nastal čas na fotografovanie. Hoci otec Rebola s istotou očakával, že pán a pani Aveirovci oblečú pre túto výnimočnú príležitosť malého Cristiana do krstného rúcha, nebol ani trochu prekvapený, keď José Dinis trval na tom, že sa jeho syn bude fotografovať v klubových farbách *Clube de Futebol Andorinha de Santo António*.

Dolores batola posadila, rýchlo mu navliekla biele topánočky, s pomocou sestry mu nasadila zlaté náramky na zápästie, zlatý prsteň a krížik na retiazke okolo krku.

Kostolný fotograf bol prichystaný stlačiť spúšť. „Pripravení?“ spýtal sa. „Raz... dva... tri...“

Cristiano Ronaldo otočil hlavu k objektívu, tma-

MICHAEL PART

vé oči mal dokorán a zahľadel sa priamo do hľadá-
čika, akoby to robil už tisíckrát. Akoby vedel, čo má
robiť. Fotograf ich vyfotil a všetci si zatlieskali.

KAPITOLA 3

DOM AVEIROVCOV BOL TAKÝ MALÝ, že José Dinis umiestnil práčku na strechu. Vždy hovorieval, že ich pracovňa má ten najlepší výhľad na celej Madeire. Päťročný Cristiano zdieľal dom s matkou Dolores, otcom Joséom Dinisom, dvoma sestrami, Elmou a Katiou, a s bratom Hugom. Tí všetci spoločne žili na svahoch Santa Antónia vo Funchale, hlavnom meste Madeiry. Rodičia spali v jednej izbe a štyri deti v druhej. Jediné svetlo do malého trojizbového domova dopadalo oknami, teda okrem toho, ktoré dovnútra prenikalo zhruba desiatkou dier v strope. Na ich opravu nemali dosť peňazí. Tretiu izbu zdieľala celá rodina. Mali aj kúpeľňu – veľkú ako komora.

Cristiano sedel na verande a sledoval chlapcov prechádzajúcich okolo ich domu hore k ulici Lombinho. Vedel, že idú hrať futbal, pretože jeden z nich vždy niesol v podpazuší loptu a všetci sa pýšili dresmi svojich obľúbených tímov. Rua Quinta Falcão bola strmá. Deti, ktoré si na nej kopali pred domom, sa vždy naháňali za loptou z kopca. Museli sa naučiť byť rýchle, inak skončili v polovici dlhého svahu skôr, než loptu dobehli. Starší chlapci preto radšej hrali až hore na Caminho do Lombinho, hneď vedľa futbalového ihriska Marítima, kde bola rovina.

Marítimo malo prvoligový mančaft, jeden z dvoch najlepších na ostrove. Bol to najobľúbenejší klub Josého Dinisa. Tým druhým prvoligovým tímom na ostrove bol Nacional, čo bol obľúbený futbalový tím Cristianovej matky. Tá tiež fandila Sportingu Lisabon, jednému z najlepších klubov Portugalska. Keď proti sebe nastúpili dva miestne prvoligové tímy v zápase prezývanom derby Madeiry, u Aveirovcov vždy bola trochu napätá atmosféra. V piatich rokoch už bol Cristiano s otcom na mnohých zápasoch. Futbal pre neho znamenal všetko.

Cristiano z domu zacítil vôňu pripravovanej večere a jeho žalúdok zareagoval. Chlapci, ktorí šli

okolo, mu zamávali. Ten, ktorý držal loptu, si ju pustil na nohu a ležérne si ju kopol späť do rúk. A potom ešte raz.

Cristiano vyskočil na nohy. „Ja chcem hrať!“ zakričal a vybehol na ulicu.

Chlapci sa zasmiali. Adelino, ten s loptou, ho odstrčil. „Si veľmi malý!“ okríkol ho. „Musíš mať aspoň šesť!“ skríkol naňho ďalší z chlapcov a zvyšok sa znova zasmial. Ich smiech sa postupne vytrácal, keď šplhali hore ulicou.

Sklamaný Cristiano dupal späť na verandu, kde nahnevane kopol do múra. „Nie som veľmi malý! Mám skoro šesť!“ hneval sa a znova nakopol múr. Chvíľu o tom premýšľal, ale potom sa posadil, vyzul si topánky a vyzliekol ponožky, ktoré skrčil do guľôčky. Vstal, pustil provizórnu loptu dolu a zľahka do nej klepol priehlavkom, takže ju vykopol a chytil končekmi prstov. Tak isto ako starší chlapci. Robieval to často. Skúšal to, kým to nebolo zakaždým dokonalé, aj so zavretými očami.

Za sebou začul hvizd. Prudko sa otočil. Jeho otec práve kráčal ulicou smerom od Andoriny. José Dinis mu zamával, pustil tašku s dresmi a doširoka rozťahal paže ako ohromný orol krídla.

„Ocko!“ vykrikoval Cristiano a vyrazil z kopca, aby mu vletel do náručia. Keď k nemu dorazil, nechal otca, aby ho zoširoka objal. Neexistoval lepší pocit, ako byť zabalený v otcovom náručí. José Dinis si pritisol mladšieho syna k hrudi a potom sa pozrel na jeho bosé nohy.

„Kde máš topánky?“

„Na verande,“ odpovedal Cristiano a ukázal smerom k ich domu.

„Zasa hráš futbal s ponožkami?“ spýtal sa José Dinis s úsmevom.

Cristiano sa k otcovi pritisol ešte viac. „Tú loptu od teba som stratil,“ riekol. „Kopol som do nej moc a ona sa mi skotúlala z kopca.“

„No, ale to si ju mal dohoniť!“ napovedal mu otec rozjarene.

„Ja som za ňou bežal!“ tvrdil Cristiano. „Ale zmizla mi v kroví. Myslím, že sa skotúlala z útesu a spadla do oceánu.“

José Dinis sa zasmial a roztvoril synove paže. Potom povolil sťahovaciu šnúрку na taške s futbalovým vybavením, siahol dnu a vytiahol okopanú loptu. „Tá je pre teba,“ povedal vážne a podal ju Cristianovi. „Tentoraz ju skús hneď nestratiť.“

Cristiano stuhol a vyvalil oči. „Ty si mi dal novú loptu,“ zašepkal so zbožnou úctou.

„Áno, ako novú, Cristiano,“ odvetil otec. Cristiano prevracal loptu v rukách a pozorne si prezeral každý jej štvorcový centimeter. „Naozaj je moja?“

„Nie, doniesol som ju tomu chlapcovi, čo býva dole na ulici,“ doberal si ho José Dinis.

„Čože?!“ zvolal Cristiano a rozplakal sa.

José Dinis sa cítil hrozne. „Prestaň! Cristiano! Neplač. No tak,“ chlácholil ho a znova ho objal. „Iba som si robil srandu!“

Cristiano zdvihol k otcovi uplakané oči. Z úst mu ušlo vzlykavé zachichotanie, zaboril tvár do otcovho prepoteného trička a utrel si doň nos.

„No počkaj!“ ohradil sa José Dinis, keď si všimol, čo syn urobil.

Cristiano sa zvonivo zasmial a prášil späť hore k ich domu, na verandu ktorého práve vyšla Dolores.

„Mami, pozri!“ zavolał Cristiano a ukazoval jej loptu, ktorú mu práve venoval otec. Pokúsila sa vziať mu ju z ruky, ale on uhol. „Tá je moja! Zožeň si svoju vlastnú!“

Dolores sa zasmiala. „Ale najskôr si zjeme večeru. Je na stole a chladne!“ pripomenula mu a popoháňala ho späť domov.

Cristiano odložil vidličku. „Už nemôžem.“ Všetci sa pozreli na jeho tanier, ktorý bol stále plný jedla. Dolores uvarila *bacalhau*, tradičné portugalské jedlo z nasolenej tresky, zemiakov a miešaných vajec. Lenže tento týždeň si nemohli dovoliť tresku, takže mali *bacalhau* bez ryby, a hoci mal Cristian ešte len päť, vedel, keď pred neho postavili tanier plný zeleniny.

José Dinis sedel na jednom čele stola a Dolores na druhom. Štyri deti boli usadené okolo, dve na každej strane. Cristiano mal svoje miesto vedľa otca.

„Už si dojedol?“ spýtala sa Dolores s nehybným výrazom na tvári a strelila pohľadom po manželovi.

Cristiano horlivo zakýval hlavou. Pod stolom si nohou pridržoval novú loptu.

„Ak sa chceš hrať,“ začal José Dinis, zatiaľ čo prežúval poriadne sústo, „potrebuješ energiu. Tú nedostaneš zo vzduchu, vieš? Získaš ju, keď zješ tú zeleninu.“

„Zjedz pár zemiakov, trochu vajec a vypí všetko mlieko,“ povedala Dolores.

Cristiano poslúchol a nabral si do úst vajíčka aj zemiaky. Potom ešte raz. Vedel počítať a vedel, čo znamená *pár*, a tak sa mu líca čoskoro naplnili ako škrečkovi. Mal také plné ústa, že sotva dokázal žuť.

Katia sa snažila, aby sa nesmiala, ale nedokázala i pomôcť a musela sa na mladšieho brata pozerieť, lenže zakaždým, keď to urobila, vyprskla od smiechu. A keď sa začala smiať, postihlo to aj Elmu a Huga. Dolores sa radšej pozerala inam a José Dinis sa tiež pousmial. S týmto sa teda nikdy nudiť nebudeme, pomyslel si.

„Tak dobre. Bež sa hrať,“ riekol.

Vo chvíli, keď otec povedal „bež“, bol už Cristiano vonku z dverí aj s loptou v ruke.

„Túto nestrať!“ volal za ním José Dinis, ktorý mu bol v päťách. Keď sa dostal na ulicu, bol už Cristiano v polovici bloku do kopca. Robil kľučky a predkopával si loptu najskôr pravou a potom ľavou nohou. Bol rýchlejší ako akýkoľvek iný päťročný chlapec, ktorého kedy José videl. A tiež vedel napodobňovať. Aj keď si Aveirovci nemohli dovoliť vlastný televí-

zor, vždy sa našli nejakí susedia, ktorí ich pozvali na sledovanie futbalového zápasu. Po zápase Cristiano nikdy nesklamal a hneď nasledujúci deň si osvojil pohyby, ktoré v ňom videl.

Len čo Cristiano zmizol v kopci za zákrutou, začal ho José stíhať. Keď Cristiano zahol na ulicu Lombinho, kde sa zišli starší chlapci na pouličný zápas, konečne ho dobehol, ale držal sa späť, aby ho syn nevidel.

Chlapci si postavili bránky z odpadkových košov. Práve sa chystali začať. Než aby ich sledoval, postavil si Cristiano loptu a kopnutím ju vyslal nad hlavy detí. Lopta sa odrazila od jedného z košov, pričom ho prevrátila, a zvolna sa vktúľala do provizórnej bránky. Cristiano zdvihol obe ruky nad hlavu a s neskrývajúcou radosťou sa rozbehol ulicou.

Starší chlapci chvíľu zarazene pozerali a potom sa rozosmiali. Takisto aj José Dinis na svojom skrytom stanovišti. Cristiano vbehol rovno do bránky a zdvihol loptu. Potom sa vydal naspäť okolo chlapcov. Keď došiel k Adelinovi, chlapcovi, ktorý sa mu predtým posmieval, víťazoslávne sa naňho uškrnul. Potom maširoval späť z kopca smerom k domovu. José Dinis sa k nemu pripojil a Cristiano sa naňho

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

zaškeril: „Vďaka za loptu, ocko,“ riekol. A pretože bol na svoj vek vysoký, chytil ho otec okolo ramien a pyšne ho stisol. „Pekná strela,“ pochválil ho nevrzrušene, pretože predstieral, že ho to zas tak veľmi neohromilo.

„Vďaka,“ odvetil Cristiano s vážnou tvárou.

Chvíľu šli ďalej v tichosti, ale potom to José Dinis nevydržal: „Čo si to nahováram?“ napomenul sa. „Bola to parádna delovka!“ A zovrel syna o niečo pevnejšie.